

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CIII. — Wydana i rozesłana dnia 16. października 1902.

Treść: *M* 200. Rozporządzenie, dotyczące się sług pomocniczych, zatrudnionych przy władzach, urządach i zakładach państwowych.

200.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 15. października 1902,

dotyczące się sług pomocniczych, zatrudnionych przy władzach, urządach i zakładach państwowych.

Rozdział I.

Stosunek służbowy sług pomocniczych.

§. 1.

Podstawa stosunku służbowego.

Stosunek służbowy sług pomocniczych, zatrudnionych przy władzach, urządach i zakładach państwowych, opiera się na umowie służbowej, zawartej pisemnie lub ustnie między naczelnikiem urzędu z jednej a wstępującym do służby z drugiej strony.

Umowa służbowa musi odpowiadać postanowieniom pierwszego rozdziału tego rozporządzenia i nie może zawierać warunków, sprzeciwiających się tym postanowieniom.

§. 2.

Obowiązki służbowe.

Słudzy pomocniczy są obowiązani wykonywać powierzone sobie roboty i usługi tak pilnie i sumiennie, jak tylko mogą i potrafią, okazywać swym przełożonym uszanowanie, słuchać ich zleceń, sprawować się tak w służbie, jak i poza służbą, przyzwoicie i uczciwie i dochowywać wiernie tajemnicy urzędowej.

Pobory służbowe.

§. 3.

A. Wymiar poborów służbowych.

Słudzy pomocniczy otrzymują zapłatę dzienną (zarobek dzienny), którą wypłaca się z dołu ostatniego dnia każdego miesiąca.

Wymiar zapłaty dziennej (zarobku dziennego), należącej się sługom pomocniczym, całkowicie zatrudnionym, t. j. takim, którzy pełnią służbę przez wszystkie przepisane godziny urzędowe, unormowany zostaje od chwili, w której rozporządzenie to zacznie obowiązywać, jak następuje:

I.

Sługom pomocniczym, zatrudnionym przy władzach, urządach i zakładach rządowych, z wyjątkiem c. k. Zakładu poczt i telegrafów, należy się:

g d y s t u ż a	w miejscowościach							
	I.		II.		III.		IV.	
	klasy dodatków aktywalnych							
	K	h	K	h	K	h	K	h
5 lat albo mniej	2	60	2	40	2	20	2	—
od 5 do 10 lat	2	90	2	70	2	50	2	30
od 10 do 15 lat	3	20	3	—	2	80	2	60
od 15 do 20 lat	3	40	3	20	3	—	2	80
więcej jak 20 lat	3	60	3	40	3	20	3	—

II.

Słudzy pomocniczy c. k. Zakładu poczt i telegrafów pobierają:

g d y s l u ż a	w miejscowościach							
	I.		II.		III.		IV.	
	klasy dodatków aktywalnych							
	K	h	K	h	K	h	K	h
krócej jak rok	2	40	2	20	2	10	2	—
dłużej jak rok aż do 3 lat	2	60	2	40	2	30	2	20
od 3 do 5 lat	2	80	2	60	2	50	2	40
dłużej jak 5 lat	3	—	2	80	2	70	2	60

Przy wymierzaniu wysokości zapłaty dziennej (zarobku dziennego) uwzględniany będzie tylko ten czas służby, który dotyczący sługa odbył jako zatrudniony całkowicie sługa pomocniczy; jednakże nie stanowi to żadnej różnicy, czy ten czas służby odbyto przed chwilą wejścia tego rozporządzenia w życie, czy po niej, z przerwami czy bez przerwy.

Z czasu służby, odbytego z przerwami, uwzględniane będą tylko te okresy, które,

- a) każdy z osobna, wynoszą najmniej sześć miesięcy i których odbycie
- b) sługa pomocniczy przed przyjęciem do służby należy udowodnić.

Poszczególnym sługom, którzy swe obowiązki pełnią bardzo przykładowo, można w miarę rozrządnych kredytów przyznać zapłatę dzienną (zarobek dzienny), przekraczające ustanowione powyżej wymiary; natomiast nie wolno całkowicie zatrudnio-

nych sług pomocniczych godzić za niższem wynagrodzeniem.

Tym sługom pomocniczym, którzy już obecnie pobierają zapłatę dzienną (zarobek dzienny) wyższą od tej, jakaby się im należała według postanowień powyższych, należy zostawić ich dotychczasowe pobory tak długo, dopóki zostają w dotychczasowym stosunku służbowym i dopóki nie uzyskają w myśl postanowień tego rozporządzenia prawa do wyższej zapłaty dziennej (wyższego zarobku dziennego).

§. 4.

B. Okresy czasu, za które pobory się należą.

Zapłata dzienna (zarobek dzienny) należy się sługom pomocniczym z reguły tylko za te dni, w których istotnie służbę pełnili, tudzież za ustanowione dni odpoczynku, przypadające na czas ich służby.

Gdy sługa pomocniczy zachoruje a słabość nie trwa dłużej jak trzy dni, należą mu się pełne pobory: to samo stosuje się do urlopu, o ile nie udzielono go wyraźnie pod warunkiem całkowitego albo częściowego zatrzymania poborów.

Gdy sługa pomocniczy nie może pełnić obowiązków z tego powodu, że musi odbywać ćwiczenia wojskowe, można mu w przypadkach, na uwzględnienie zasługujących, na czas tych ćwiczeń przyznać połowę zapłaty dziennej (zarobku dziennego).

We wszystkich innych przypadkach niepełnienia służby traci sługa pomocniczy prawo do zapłaty dziennej (zarobku dziennego), za dotyczący czas przypadającej.

§. 5.

Zabezpieczenie na wypadek choroby.

Na wypadek choroby służy pomocniczy są zabezpieczeni w myśl postanowień §u 16go ustawy z dnia 26. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 255, względnie w myśl ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33.

§. 6.

Ustanie stosunku służbowego.

Stosunek służbowy ustaje:

1. przez oddalenie,
2. przez wypowiedzenie,
3. przez upływ okresu, na jaki stosunek ten został zawarty,
4. przez śmierć.

§. 7.

A. Oddalenie.

Zatrudnionego całkowicie sługę pomocniczego można bez wypowiedzenia odprawić tylko w takim razie, jeżeli z powodu zbrodni lub jakiegoś innego czynu karygodnego, popełnionego z chciwości albo przeciw moralności publicznej, uległ zasądzeniu, tudzież, jeżeli dopuścił się znacznego naruszenia obowiązków służbowych lub popełnił taki czyn, z którego okazuje się, że jest niegodnym zaufania lub że pozostawienie go nadal w obowiązku nie dałoby się pogodzić z dobrem służby lub z powagą urzędu.

Przeciw oddaleniu może zatrudniony całkowicie sługa pomocniczy wnieść zażalenie do wyższej władzy administracyjnej; jednakże zażalenie takie nie odwleka oddalenia ze służby.

Jeżeli oddalenie sługi pomocniczego bez wypowiedzenia będzie uznane za nieusprawiedliwione,

w takim razie należy mu wypłacić dodatkowo zapłatę dzienną (zarobek dzienny) za tyle dni, ile wynosi termin wypowiedzenia, i postąpić tak, jak gdyby stosunek służbowy ustał przez wypowiedzenie.

§. 8.

B. Wypowiedzenie.

Stosunek służbowy może wypowiedzieć każdej chwili tak służbodawca jak i służbojemca.

Termin wypowiedzenia wynosi: dla zatrudnionego całkowicie sługi pomocniczego 14 dni; dla służbodawcy a) 14 dni, gdy chodzi o zatrudnionego całkowicie sługę pomocniczego podczas pierwszych pięciu lat służby, b) miesiąc, gdy chodzi o takiego sługę pomocniczego, który odbył już pięć lat służby bez przerwy.

§. 9.

C. Upływ okresu, na który stosunek służbowy został zawarty.

Jeżeli okres stosunku służbowego był oznaczony już z góry, w takim razie stosunek ten kończy się z upływem czasu, na który został zawarty, i to bez wypowiedzenia.

§. 10.

Sługom pomocniczym nie przysługują prawa do poborów emerytalnych.

Pełnienie obowiązków przez sługę pomocniczego przy władzach, urzędach lub zakładach państwowych nie uzasadnia prawa do emerytury lub do zaopatrzenia wdów i sierot.

Rozdział II.

Piecza o sługach pomocniczych, którzy stali się niezdolnymi do zarabkowania, tudzież o wdowach i sierotach po sługach pomocniczych.

A. Datki z łaski dla sług pomocniczych.

§. 11.

Sługom pomocniczym, którzy utracili zdolność do zarabkowania, w czasie, gdy zostawali jeszcze w stosunku służbowym, przyznawane będą na zasadzie Najwyższego upoważnienia z dnia 14. października 1902 datki z łaski, które z reguły wynosić będą 360 K do 480 K, w razie zaś bardzo długiego pełnienia służby 480 K do 600 K rocznie, i które

wypłacać się będzie tak długo, dopóki trwać będzie stan niezdolności do zarobkowania. Datki te przyznawane będą pod warunkiem, że dotyczący sługa

a) był najmniej dziesięć lat w obowiązku przy władzach, urzędach i zakładach rządowych jako zatrudniony całkowicie sługa pomocniczy i

b) nie spowodował swej niezdolności do służby umyślnie albo przy popełnianiu zbrodni.

Obliczając czas służby w celu sprawdzenia, czy warunek przyznania łaskawizny, określony pod lit. *a* tego paragrafu, zachodzi, czy nie, postępować należy według zasad ustanowionych w §ie 3im.

§. 12.

Także tym sługom pomocniczym, którzy wystąpili ze służby z powodu wypowiedzenia przez służbodawcę, przyznawane będą na zasadzie przytoczonego w §ie 11ym Najwyższego upoważnienia w razie nastania niezdolności do zarobkowania i na cały czas tej niezdolności datki z łaski w takich samych wymiarach, jeżeli zachodzą warunki w §ie 11ym pod lit. *a* i *b* przytoczone, i jeżeli niezdolność do służby nastąpiła w ciągu pierwszych lat pięciu po ustaniu stosunku służbowego, lub jeżeli sługa w chwili ustania tego stosunku przekroczył już 60ty rok życia.

§. 13.

Łaskawiznę wypłacać się będzie w przypadku, w §ie 11ym określonym, od dnia, następującego bezpośrednio po wstrzymaniu zapłaty dziennej, a w przypadku, o którym mowa w §ie 12ym, od tego miesiąca, który nastąpi bezpośrednio po należytem doniesieniu o niezdolności do zarobkowania, i to w ratach z góry; wstrzyma się zaś jej wypłatę z końcem tego miesiąca, w którym percypient umrze lub w którym zajdzie okoliczność, uzasadniająca według powszechnie obowiązujących postanowień ustanie zaopatrzenia ze strony państwa.

Jak długo sługa pomocniczy ubezpieczony przez państwo w myśl §u 5go tego rozporządzenia, otrzymuje z tego tytułu wsparcie z kasy chorych, wypłata łaskawizny zostaje w zawieszeniu.

B. Datki z łaski dla wdów po sługach pomocniczych.

§. 14.

Wdowom po sługach pomocniczych, którzy służyli najmniej dziesięć lat (§. 11) przy jakiejś władzy rządowej lub jakimś urzędzie albo zakładzie rządowym w charakterze sług pomocniczych całkowicie zatrudnionych, a umierając pozostawali jeszcze w stosunku służbowym, względnie po takich, którzy

według postanowień §u 11go lub 12go albo rzeczywiście pobierali dożywotną łaskawiznę albo byłiby ją na przypadek niezdolności do zarobkowania otrzymali, przyznawane będą na zasadzie Najwyższego upoważnienia z dnia 14. października 1902 na czas wdowieństwa datki z łaski, które z reguły wynosić będą 300 *K* rocznie, pod warunkiem, że dotyczący sługa zawarł związek małżeński przed ukończeniem 60go roku życia i że małżeństwo przyszło do skutku albo przed ostatniem przyjęciem małżonka do służby w charakterze zatrudnionego całkowicie sługi pomocniczego przy pewnej władzy (urzędzie, zakładzie) rządowej albo w czasie tej służby, wreszcie pod warunkiem, że małżonkowie nie rozwiedli się z winy małżonki.

§. 15.

Ten datek z łaski wypłacany będzie wdowie od dnia, następującego bezpośrednio po wstrzymaniu dziennej zapłaty (dziennego zarobku), względnie łaskawizny męża, a gdy mąż nie pobierał ani dziennej zapłaty ani łaskawizny, od dnia, następującego bezpośrednio po jego śmierci, i to w ratach miesięcznych z góry; wstrzymany zaś będzie z końcem tego miesiąca, w którym wdowa umrze albo powtórnie wyjdzie za mąż, lub w którym nastąpi okoliczność, pociągająca za sobą według obowiązujących powszechnie postanowień ustanie jakiegokolwiek zaopatrzenia ze strony państwa.

C. Datki z łaski dla sierót.

§. 16.

Prawym lub przez późniejsze zawarcie małżeństwa uprawnionym dzieciom sługi pomocniczego, który służył najmniej dziesięć lat (§. 11) w charakterze zatrudnionego całkowicie sługi pomocniczego przy władzach, urzędach lub zakładach rządowych i umarł przed upływem stosunku służbowego, względnie pobierał dożywotną łaskawiznę w myśl postanowień §u 11go lub 12go, albo byłby ją na przypadek niezdolności do zarobkowania otrzymał, przyznawane będą na zasadzie Najwyższego upoważnienia z dnia 14. października 1902 datki z łaski, które dla jednej sieroty nie mającej ojca wynosić będzie z reguły 75 *K* rocznie, a dla kilku sierót bez ojca razem 150 *K* rocznie, dla jednej sieroty bez ojca i matki rocznie 150 *K*, a dla kilku sierót bez ojca i matki razem 300 *K* rocznie; przyznanie tych datków podlega warunkowi, że małżeństwo, z którego dzieci pochodzą albo przez zawarcie którego zostały uprawnione, zawarte zostało bądź przed ostatniem wstąpieniem ojca do służby w charakterze zatrudnionego całkowicie sługi pomocniczego przy pewnej władzy rządowej (urzędzie, zakładzie), bądź w czasie tej służby.

Wyplata tych datków z łaski, które pobierane będą w miesięcznych ratach z góry, rozpoczyna się z dniem, następującym bezpośrednio po wstrzymaniu zapłaty dziennej (zarobku dziennego), względnie łaskawizny zmarłego ojca lub zmarłej matki, a jeżeli ani jedno ani drugie z nich nie pobierało łaskawizny, z dniem, następującym bezpośrednio po dniu śmierci, i trwa z reguły aż do ukończenia 14go roku życia.

Rozdział III.

Zakres ważności tego rozporządzenia i chwila wejścia w życie.

§. 17.

Postanowienia powyższego rozporządzenia stosowane będą do wszystkich sług niestałych, którzy, poczynawszy od chwili wejścia powyższego rozporządzenia w życie, pełnią obowiązki przy władzach, urzędach i zakładach rządowych, i których bądź według ich nazwy służbowej, bądź według rodzaju ich zatrudnienia uważać należy za sług pomocniczych.

Wyjątek w tym względzie stanowią słudzy pomocniczy przy c. k. austriackich kolejach państwowych, do których stosują się szczególne przepisy, obowiązujące w danej chwili w zakresie administracji kolei państwa.

§. 18.

Właściwym władzom centralnym zastrzega się prawo zastosowania powyższego rozporządzenia lub poszczególnych jego postanowień także do innych grup niestałych funkcyonaryuszy, należących do kategorii sług, przy czem powinny poprzednio porozumieć się z c. k. Ministerstwem skarbu.

§. 19

Rozporządzenie powyższe zacznie obowiązywać od 1. listopada 1902.

Koerber r. w.

Wittek r. w.

Spens r. w.

Rezek r. w.

Giovanelli r. w.

Weltersheimb r. w.

Böhm r. w.

Hartel r. w.

Call r. w.

Piętak r. w.

